

Симеонъ (поема писмото, което отваря и чете)

Честитий царю, самодържавний господарю надъ Българія, во Христе възлюбленный ни пріятелю Симеоне!

За честитъ са считамъ да ви принесъ отеческиятъ си поздравленія и благословеніето си, което прося отъ Бога въ ежедневнитъ си молитви за здравіето ви. Возвратенъ на святата си патриаршеска катедра, първата ми грижа бѣше да са възвори помѣжду ни Христіански миръ; но колко ужасно бидохъ наскърбенъ, като ся извѣстихъ отъ слугове, че сте биле въ намѣреніе да занемите Византійскія престола!

Настоящето ми не е писано съ мастило, но съ сълзи, които ежедневно текатъ отъ очитъ ми. Обѣщавамъ ви возобновленіето на ежегодниия данкъ, на когото за умноженіето не съмъ сзгласенъ като ви моля да ни оставите въ спокойствіе, да ни не нападате въ това непріятно за насъ време.

Вашъ во Христъ молитвувателъ

Патриархъ Николай.

Лѣто госп 913. 14 Августъ.

Симеонъ.

Добрѣ. (къмъ пратеницитъ) почакайте, сега ще му отговорѣ. (Зема перото написва нѣколко рѣда, приключва го и предава на пратеницитъ). Заповѣдайте, занесете това на патриархътъ си.

Единія пратеникъ (като поема писмото).

Благодаримъ ви великій господарю! (покланятъ са и излизатъ).